

Evidence Svitků Předků

napsal Quintus Nerevelus
Bývalý císařský knihovník

oté, co byl z císařské knihovny údajně ukraden jeden Svitku Předků, pokoušel jsem se v našich archivech nalézt nějaký rejstřík či katalog svitků, jenž by nám pomohl předcházet podobným situacím do budoucna (nebo alespoň ověřit, zda skutečně došlo ke krádeži). Ke svému rozčarování jsem zjistil, že Bekyňoví kněží jsou při vedení fyzických záznamů o svitcích značně nedbalí, že nemají sebemenší představu, kolik svitků vlastně mají ve svém držení a jak jsou tyto organizovány. Když jsem se jich otázel, odpovědí mi byly jen posměšky, asi jako když se dítě zeptá, proč neumí psát mluvit.

Na tomto místě přiznávám, že má řevnivost vůči kněžím, kteří si mohou svitky pročitat, den ode dne roste. Stále však nejsem ochoten vzdát se vidiny prastarých moudr. Zapředl jsem rozhovor s několika staršími Bekyňovými knězi, nicméně ti se ukázali být stejně vyšinutí jako kterýkoliv jiný poblouzněný stařec - není mi tedy jasné, jaká že to moudra jsou ve svitcích obsažena.

Buď jak buď, ve spolupráci s mnichy jsem začal sepisovat vlastní evidenci Svitků Předků. Den co den jsem s nimi procházel komnaty ve věži, oni mi ve stručnosti přeřkali obsah každého Svitku Předků a já jsem pak zaznamenal, kde je onen svitek uložen. Dbal jsem na to, abych do žádného svitku sám nenahlédl, proč jsem se mohl držet jen slov mnichů. Takto jsem pečlivě zhotovil mapu komnat, ve kterých jsou uloženy svitky týkající se rozmanitých prorocství, či komnat, v nichž jsou uloženy svitky pojednávající o tom kterém období dějin. Celkově tato úmorná práce zabrala bezmála rok, ale konečně jsem tak získal hrubé poznámky a mohl jsem přejít ke kontrole.

Tehdy začalo vysvítat, že je něco špatně. Při pročitání poznámek jsem narazil na mnoho pasáží, které se překrývaly, nebo si dokonce přímo protiřečily. Někdy se stalo, že dva různí mniši mi tvrdili, že jeden a ten samý svitek se nachází na opačných stranách věže. Kdybych nevěděl, že mniši nemají žádný smysl pro humor, podezíral bych je, že si ze mě tropí žerty.

Své pochyby jsem vyjevil jednomu ze starších mnichů, který jen svěsil hlavu ve smutku nad tím, jak marním časem. "Což jsem ti už na začátku neříkal," vysoukal ze sebe, "že tvé snahy přijdou vniveč? Svitky neexistují v počítatelné podobě."

Chápal jsem to tak, že jich je příliš mnoho, než aby se daly spočítat.

To také, avšak tím jejich záhadnost nekončí. Otoč se teď ke schránce, kterou máš za zády, a pověz mi, kolik je v ní zamčeno svitků.

Přejel jsem prsty po kovových pouzdrech a spočítal jsem každou oblou hranu, na níž jsem narazil. Pak jsem se otočil zpět. "Čtrnáct," pověděl jsem.

Podej mi osmý v řadě, přikázal mi mnich a natáhl ruku.

Vsunul jsem mu pouzdro do dlaně a on lehce pokýval hlavou. "Teď je přepočítej."

Pobaven jeho hloupostí jsem opět přejel prsty po svitcích, nemohl jsem však uvěřit tomu, co mi můj hmat sděloval.

Teď... teď je jich tu osmnáct, zajíkal jsem se.

Starý mnich se rozchechtal, až mu jeho vzdouvající se líce shrnuly pásku, již měl ovázanu kolem očí. "Ve skutečnosti," povídá, "jich tam osmnáct bylo vždy."

Tehdy jsem se odhodlal zapsat se jako historicky nejstarší novic do Kultu odvěké bekyně.